

af nogle Pengemænd hos den bekendte Overretssagfører Max Bernhardt, hvem han tidligere, men uden Held, havde søgt at interessere for Pers Sag. Denne Mand var nu gaaet ind paa en Aften at samle nogle af sine Forretningsforbindelser paa sit Kontor for at give Ivan Lejlighed til at fremstille sin Vens Projekt for disse Folk og faa Muligheden for dets Gennemførelse nærmere drøftet.

Max Bernhardt var, skønt endnu kun fyrretyve Aar gammel og af jødisk Fødsel, allerede en Mand med betydelig Indflydelse i Hovedstaden. Han var blandt andet bekendt som den samlende og iværksættende Kraft i den Forgrening af dristige Spekulanter, der i Løbet af den sidste halve Snes Aar havde nedrevet København og opbygget den igen og derved omskabt den fra en Provinsby til en Storstad i evropæisk Stil. Han havde paa Grund af sin Virksomhed skaffet sig mange Fjender; men sely disse maatte tilstaa, at han var en glimrende Forretningsmand, et lynsnart Hoved, der i klar Tankegang og juridisk og kommerciel Viden søgte sin Lige. Til Gengæld indrømmede hans Venner i Almindelighed uden alvorligere Forsøg paa Modsigelse, at han var tom som en ormædt Nød paa det Sted, hvor Samvittigheden skulde haft Plads, og at han med koldt Blod prisgav ethvert højere Hensyn for sine personlige Formaal.

Hver Gang det danske Borgerskab i disse Aar, opskræmt af en eller anden stor Fallit, et mislykket Aktieforetagende eller en uheldig Spekulants Selvmord, rejste sig til en truende Protest mod den ny Tidsaand, samlede Harmen sig altid om Max Bernhardt. Han var for Almenheden bleven Indbegrebet af den evropæiske Fordærvelse, saaledes som denne efter den gængse Mening i den